

[Miljøministeren]

fat på. Jeg vil meget gerne understrege over for de ordførere, der har været inde på det, at dette er en konkret indstilling om en konkret ansøgning.

Det er sådan ifølge loven, at miljøministeren i særlige tilfælde kan meddele godkendelse til udsætning, men jeg er naturligvis indstillet på, at det er noget, som Folketinget under en eller anden form inddrages i. Om vi så hver gang skal have en drøftelse i Folketinget, eller om vi kan drøfte det i udvalget, må vi finde frem til, men jeg synes, det er meget vigtigt, at vi prøver at skabe så bred enighed om dette som overhovedet muligt. Kan jeg yde mit bidrag til det, gør jeg det naturligvis gerne.

Så citerer fru Dorte Bennedsen nogle betragtninger fra Landbrugsministeriet, som jeg er meget enig i. Jeg tror, det er helt rigtigt, at der kan opstå resistens ved længere tids anvendelse af et bestemt middel. Det kender vi jo hos mennesker. Man kan udvikle resistens over for visse mediciner, hvis man bruger dem tilstrækkelig længe, og det er da også tilfældet her. Derfor skal vi vurdere, hvad det er, der sker, og det peger også i den retning, at vi her i første fase skal fortsætte med vores konkrete vurdering fra sag til sag.

Så siger fru Dorte Bennedsen, at det er en lidt bagvendt måde at gøre det på, at vi allerede nu, før forsøgene egentlig er færdige, skal give en slags tilladelse. Jeg vil gerne sige, at det er faktisk noget, jeg selv har fremskyndet. Vi hører så utrolig mange gange, at miljøkrav er med til at blokere for virksomhederne, fordi der er en vis behandlingstid for alle miljøkrav. Jeg vil i øvrigt her sige, at det er rigtigt, at det er 5 måneder siden, at vi fik ansøgningen, men det er sådan, når vi skal behandle ansøgningen, at der er altså også nogle oplysninger, vi skal have ind i visse tilfælde, og derfor går der et stykke tid.

Det er ikke altid myndighedernes skyld, at der går noget tid med sagsbehandlingen – det kan altså også være virksomheder, der skal finde frem til de nødvendige oplysninger i forbindelse med myndighedsbehandlingen. Det gør, at jeg synes, det var rigtigt at starte på det tidligt, og at jeg anbefalede, at Sukkerfabrikkerne indsendte deres ansøgning i god tid, sådan at vi også havde tid til at diskutere disse ting, og det er faktisk baggrunden for, at ansøgningen allerede er kommet nu.

Jeg synes, det er vigtigt, hvis vi skal have gang i 90'erne, at vi på en eller anden måde også giver nogle signaler til dansk industri om, at hvis de kommer med ansøgninger – selv om der er nogle forsøg, de mangler endnu – er vi villige til at behandle dem. Forudsat at forsøgene falder heldigt ud, kan de regne med en tilladelse. Det er det, som jeg anbefaler her, og som jeg forstår – og det er jeg glad for – at der er et flertal for.

Det er naturligvis under den klare forudsætning, at forsøgene forløber, som de skal forløbe, og som man forventer de skal forløbe.

Når jeg har ønsket det, er det, fordi der har været usikkerhed, om man kunne få en sådan tilladelse eller ej. Lovgivningen er jo restriktiv, bør også være restriktiv, og jeg synes, det er rigtigt over for virksomhederne at give det signal, at de kan regne med, at de får tilladelsen, hvis det i øvrigt er i orden.

Det kunne de ikke vide før efter denne behandling, og det vil sige, at hele det forsøgsarbejde, der skulle foregå i 1989, ville foregå med den usikkerhed, at man ikke vidste, om man til syvende og sidst ville kunne få en godkendelse til den videre forsøgsudsætning. Det er grunden til, at vi har bedt om ansøgningen så hurtigt.

Så synes jeg også, at det er med til at nedgøre myten om, at miljømyndigheder forsinker tingene. Det gør de ikke. Vi er villige til at samarbejde med industrien. Vi synes, det er vigtigt, at vi har en god, miljørigtig dansk industri, og det mener vi er muligt at etablere bl.a. gennem et godt samarbejde.

Jeg hørte godt fru Dorte Bennedsens skepsis vedrørende Det Miljøetiske Råd. Jeg vil sige, at det selvfølgelig også er grunden til, at jeg har formuleret det således, at det er noget, vi skal drøfte. På den anden side er det min oplevelse, at det kunne være ganske nyttigt med nogle bredere naturdrøftelser. Hvor langt skal vi egentlig påvirke naturen? Det er også derfor, at mine betragtninger om jordens hukommelse og den slags ting er kommet med, og det synes jeg måske vi kunne prøve at afklare. Hvis det så fører til, at det er nyttigt med et miljøetisk råd, kan vi etablere det, og hvis vi synes, det er en dårlig idé, kan vi bare lade være.

Jeg håber på, at vi i forbindelse med Miljø- og Planlægningsudvalgets seminar i august-september kan begynde at tage hul på lidt af